

SLAVKO MESARIĆ, dipl. ing. geod.**(1930. – 2022.)**

Naš dragi kolega Slavko Mesarić, dipl. ing. geod., rođen 1930., napustio nas je u studenome 2022. nakon vrlo bogatog i ispunjenog životnog i stručnog iskustva.

Interes za fotografiju, a kasnije za fotogrametriju pojavio se već u ranoj mladosti, kada je fotografiranjem dokumentirao svoju obitelj i okolinu. Gimnaziju je završio maturationalnim ispitom 1949. u Varaždinu. Upisao je Tehnički fakultet Sveučilišta u Zagrebu na kojem je studirao geodeziju i fotogrametriju. Bio je vrijedan i uspješan student, a diplomski ispit je položio 1956. Nakon završetka studija zaposlio se kao asistent na fotogrametrijskim predmetima kod prof. dr. Franje Brauma.

Sa suprugom Blankom preselio se u Švicarsku 1958. Zaposlio se u geodetskom uredu H. Leupin u Bernu, gdje se bavio fotogrametrijom i geodezijom. Bio je dragocjen suradnik iz razloga što je imao izobrazbu u dva tehnička smjera, tj. iz fotogrametrije i geodezije, što u to vrijeme nije bilo uobičajeno u Švicarskoj. Slavek, kako smo ga od milja zvali, je osobito volio radove iz područja fotogrametrije. Njegovi glavni zadaci u tvrtki uključivali su pripremu i izvođenje aerofotogrametrijskih snimaka za manja područja, određivao je koordinate orijentacijskih točaka te obavljao poslove na autografu Wild A7. Pored radova iz područja fotogrametrije Slavek se bavio i uobičajenim geodetskim zadacima poput iskolčenja građevinskih objekata.

U vrijeme samih početaka razvoja informacijskih tehnologija, a koje je zahvatilo i područje geodezije, povjeren mu je 1961. razvoj računalnih programa za IBM 1620. Godine 1962. objavljen je njegov rad u časopisu Saveza inženjera geodezije i tehničara pod naslovom „Primjena fotogrametrije i elektronskog računanja kod projektiranja i gradnje komunikacija“, a kojeg je prof. dr. Mato Janković u cijelosti preuzeo za svoju knjigu „Inženjerska geodezija“.

Godine 1965. primljen je u Švicarsko društvo inženjera i arhitekata (SIA), u Švicarsko društvo za fotogrametriju (SPG) te u Registar stručnjaka iz područja inženjerstva, arhitekture i okoliša (REG).

Zajedno s prof. dr. Brankom Borčićem sastavio je „Tablice za računanje osnovnih zadataka u višoj geodeziji i kartografiji na Besselovu elipsoidu između 40° i 50° geografske širine“. Tablice su objavljene 1967. u izdanju Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu.

Od 1966. do 1970. bio je zaposlen u inženjerskom uredu Emch+Berger u Bernu u kojem je bio voditelj radne grupe za terenska mjerenja koja se bavila raznim geodetskim poslovima. Nakon stjecanja marokanskog geodetskog patenta, vodio je razne geodetske i fotogrametrijske poslove za inženjerski ured INCOMAG u Rabatu. Od 1965. do 1969.

među ostalim poslovima prema narudžbi Švicarske savezne željeznice (SBB) rukovodio je poslovima iskolčenja tunela Vingelz u Kantonu Bern, duljine 2,4 km.

Godine 1970. osnovao je vlastiti „Inženjerski ured za mjerenja i fotogrametriju Slavko Mesarić, Dipl. Ing. SIA“ u Bernu, kojega je vodio do mirovine. Radno područje njegova ureda bilo je vrlo široko: aerofotogrametrija za izradu topografskih planova za projektiranje i prikazivanje krovova u jezgrama starih gradova. To je tada bio jedini privatni ured u Švicarskoj s vlastitom aerofotogrametrijskom opremom (avio-kamera Wild RC 7) i službom aerofotogrametrijskog snimanja, zatim službom za terestričku fotogrametriju u arhitekturi za izradu nacрта fasada i u arheologiji za brzo dokumentiranje nalazišta, kao i opća mjerenja u građevinarstvu poput praćenja pomaka i deformacija terena i građevinskih objekata. Njegov ured je posjedovao vlastiti autograf Wild A7. Slavek je bio vrlo inovativan, eksperimentirao je s primjenom fotogrametrije u svrhu dokumentacije kulturnih objekata, u industriji za istraživanje površine objekata pa sve do primjene fotogrametrije u području medicine i veterinarstva. Njegovi radovi bili su objavljeni u raznim stručnim časopisima. U godinama poslije 1970. usavršio je postupak izrade tehničkih fotomontaža za prikazivanje projektiranih zgrada i cesta s konkretnom primjenom na mnoštvu javnih projekata. To je bilo puno prije današnjih digitalnih tehnika i vizualizacija s CAD-programima.

Od 1971. do 1979. bio je docent na inženjerskoj školi u Bernu, tzv. Večernji tehnikum. Držao je predavanja iz geodezije i fotogrametrije studentima i izvodio praktične radove i vježbe. Tijekom tih osam godina stekao je iskustvo u radu sa studentima.

Godine 1972. dobio je patent švicarskog izumitelja za metodu i uređaj za mjerenje poprečnog presjeka tunela. Njegov doprinos na V. međunarodnom simpoziju o fotogrametriji u arhitekturi i zaštiti spomenika 1978. u Šibeniku, bila su dva predavanja o primjeni fotogrametrije u arheologiji i o tehničkim fotomontažama. 1980.-ih razvio je novu fotogrametrijsku metodu za snimanje i prikaz kolotruga na cestama koju je primijenio na autocestama u Švicarskoj, Njemačkoj i Austriji. Za tu metodu 1986. je dobio patent švicarskog izumitelja.

Kao stručnjak je bio vrlo cijenjen među kolegama, a također i u mjestu stanovanja jer je 1982. od strane Izvršnog vijeća općine bio izabran u građevinsku komisiju za pripremu poslova za upravni postupak.

Iako mu je mjesto obitavanja i područje djelovanja u struci bilo u Švicarskoj, volio je kontakt sa svojim kolegama u Hrvatskoj. Često je razmjenjivao stručna mišljenja i surađivao s kolegama u Zagrebu i Rijeci. Koliko je nama poznato, imao je puno kontakata s Augustom Krčmarom, dipl. ing., Štefom Domitranom, dipl. ing., prof. dr. Nikolom Solarićem, Nikšom Puljićem, dipl. ing., i drugima. Početkom 1990.-ih organizirao je donaciju autografa Wild A2 Tehničkom muzeju u Zagrebu.

Odlaskom u mirovinu povukao se u privatni i obiteljski život. Slavko i njegova supruga Blanka neizmjenno su voljeli svoje sinove Willia i Borisa. Oba su studirali i diplomirali na Sveučilištu u Bernu i uspješni su u svojim strukama.

Neka je vječna slava i hvala našem dragom Slaveku.

Nikola Solarić i Boris Mesarić